

Muka gorka Gospodina,
Isukrsta Božjeg Sina,
Po Ivanu evanđelisti,
Koji Gospi plač navijesti.
Plaćnim glasom sve vas molju
Čujte Majke sad nevolju
Koja' no vas na plač zove,
Jer u gorkim mukam' plove.
Zove duše Bogu mile
Da zajedno s njom procvile.
Sve vas molim, pravovjerni
Poslušajte srcem smjernim.
Slatke pjesme ostavite,
Plaćne glase sad počnite,
Te plačite Božjeg Sina,
Isukrsta Gospodina,
Koji za nas muku prima
I na križu umrijet' ima.
Sve stvorene sad se združi,
S Marijom u teškoj tuzi.
Cvileć Gospa pogledaše,
Odkuda će čuti glase.
Kad Ivana zgleda plačna,
Obori je rana mačna.
Popanu je teške boli
I tu pade nice doli.
Tad priteče Magdalena,
Primi Gospu na koljena.
Gospi sestre pritekoše,
Nad njom kose raspletoše.
Udri u plač s Magdalenom,
Za Isusom Gospodinom.
Kad se Gospi svijest povrati,
Poče Ivu zagrljati:
»Ivo, dragi, ti m' utaži
Te mi tužnoj majci kaži:
Gdje je Isus, moja dika?
To je, Ivo zla prilika
Da ti tako k meni tečeš,
Hoću da mi to sad rečeš.«
Tada Ivan pade nice
Sakriv skutom suzno lice.
Vele gorko uzdisaše
Te on Gospi govoraše:
»Crno ruho uzmi na se
Jer ti nosim tužne glase.
Juda izda meštra svoga,
Zlim Židovim' Sinka tvoga.

Od starijih iska pomoć
Da Isusa izda obnoć.
Oni vojsku pripraviše
Te je s Judom otpraviše.
Na molitvi Isus staše,
Vas se krvlju on znojaše.
Andel s neba doletio,
U muci ga pokrijepio.
Kada Juda s vojskom dođe,
Suprot vojscu Isus podje,
Pa im reče: »Kog ištete?«
Udariše svi na pete.
Tad ga Juda cjelivao.
Cjelivom ga izdavao.
Čim se Juda s njim pozdravi,
Podbiše ga kao lavi,
Podbiše ga oružnici,
Pobjegoše učenici.
Izmučiše, njega jako,
Vežuć' ruke naopako.
Sve ga biše palicama,
Ispriječaše modricama!
Da mu vidiš tužno lice,
Drhtala bi od groznice.
Od zemlje ga podigoše
I s njim Ani potekoše.
Već sad brzo da idemo
Da ga živa zatečemo!«
Kad to Ivan Majci reče,
Kao mrtva Gospa kleče.
Strašna groza na nju dođe,
Britki mač joj srce prođe.
Opel k zemlji pade nice,
Potamni joj suzno lice
I zavapi »Sad hodimo
Da ga živa zatečemo!«
Poče hodit jadna Mati,
Gorke suze prolijevati.
Kad dođoše pred dvor k Ani,
Ali bjehu tu dvorani,
Pristupiti ne smjedoše,
Jer u dvoru Isus bješe.
Izdaleka tu slušahu,
Gdje Židovi vapijahu.
Jedan dignu tad desnicu
Dav' Isusu zaušnicu.
Kad to začu tužna Mati,
Poče suze prolijevati:

»Eto, Sinko, željo moja,
Jadna ti je Majka tvoja!
Ajme, Sinko, ti li primi
Zaušnicu među njimi!
Nemilo te, Sinko, tvore,
Dokle mi te ne umore.«
Netom Gospa riječ izusti,
Iz dvora se narod pusti.
Prije nego u dvor dođe,
Hitro Isus svezan prođe,
Ništa Majci ne zboreći,
Osta Gospa tu cvileći.
»Obazri se, zlato moje,
Eto tužne Majke tvoje.«
S njim Kaifi potekoše,
Odahnut mu ne dadoše.
Tu stadoše na nj vapiti
I još krivo svjedočiti:
»On iznosi zakon novi
Po svim zemljam' cesarovim,
Te puk mami naglim činom,
Praveći se Božjim Sinom.
Ja ču i hram razoriti
I u tri dni sagraditi.«
Sav puk na njeg vapijaše,
Ali Isus šuteć staše.
Tad mu Kajfa zaprijetio:
»Zar Sin Božji ti si bio?«
Na nj se Isus ne isprijeci,
Neg' mu reče ove riječi:
»Dobro jesi rek' o i sam,
Ja Sin Božji pravi jesam.«
Kad Kaifa to razumi,
Zlo namisli i naumi,
Razdre skute svoje ljuto
I zavapi glasom kruto:
»Ne ištite već svjedoke,
Ne čuste li ove psovke?«
Kad Židovi razumiše,
Svi iz glasa zavapiše:
»Na smrt njega da vodimo,
da već vrijeme ne gubimo.
K Pilatu ga!« svi rekoše
Pa s njim opet potekoše.
Na obraz mu svi pljuvahu,
Pred Pilatom govorahu:
»Sudi da ga umorimo,
Jer ga kriva nahodimo;

Jer puk mami naglim činom,
Praveći se Božjim Sinom.«
Al i Pilat to znađaše
Da kriv ništa ne bijaše;
Iz zavisti ga predadoše
Te ga sudit ne htijaše.
Tad u gradu Irud stao,
S Pilatom se zlo gledao.
K Irudu ga Pilat šalje
Da mu Irud sudi dalje.
Kad dođoše pred Iruda,
Poče Irud tražit čuda:
»Eto vino, eto voda,
Čini čudo kod naroda;
Ko si prije ti činio,
I narode začudio.«
Mnoge riječi govoraše,
Ali Isus šuteć' staše.
Tad se Irud rugat' stade,
Luđačku mu halju dade,
K Pilatu ga opet vrati,
U taj dan se s njim pobrati.
Kad dođoše pred Pilata,
Navališe svi na vrata:
»O Pilate, sad ga sudi
Te nas više ti ne trudi.«
Poče Pilat tad misliti
Kako će im ugoditi.
Pa ga dade bičem biti,
Neće li ih umiriti.
Tu ga biše mnogo ljuto,
Privezaše k stupu kruto;
Krv ga svega oblijevaše
I po zemlji tecijaše.
Tad pred dvorom Majka staše
Te žalosno uzdisaše:
»Ajme, Sinko, dušo moja,
Jadna ti je Majka tvoja.
Kad te tako udaraju,
Svu mi dušu razdiraju.«
Kad ga ljuto bičevaše,
Od stupa ga odvezaše.
Trnovu mu krunu sviše
I na glavu postaviše.
Nabiše je sa svih strana
Da mu dođe do moždana.
Koje srce da ne plače,
Gledajući oštре drače?

Držeći ga sam za ruku,
Pokaza ga Pilat puku.
Da ga vide okrunjena,
Po svem tijelu izranjena,
Ne bi li se ukrotili
Te mu smrt ne tražili.
Oni većma vapijahu:
»Propni njega!«, govorahu.
Opet Pilat govoreći,
Umirit ih hotijaše:
»Nahodim ga bez krivine,
Nije pravo da pogine.
Pustit ču ga rad blagdana,
A dat ču vam Barabana.«
Tad Barabu svi prošahu,
A Isusu smrt željahu.
»Propni njega«, vapijahu.
Još Pilatu govorahu:
»Ako ovog ne pogubiš,
Cezarovu milost gubiš.
Jer tko sebe kraljem kruni,
Na Cezara narod buni.«
Kad mu carem zaprijetiše,
Pilat ne htje ništa više.
Već se umi tude vodom,
Opra ruke pred narodom:
»Čist od krvi hoću biti,
Koju ćete vi prolići.
Kad na moju sada ne bi,
Propnite ga vi po sebi.«
To svi željno dočekaše
I Pilatu povikaše:
»Krv njegovu mi primamo.
I na djecu prizivamo.«
Kad osudu Pilat stavi,
Podbiše ga kao lavi.
Konopom ga pak vezase
I križ teški nosit daše.
Sav puk za njim tecijaše,
Vidjeti mu smrt željaše.
Mnoge žene tu bijahu,
Za njim plačne sve iđahu.
Obazre se Isus na nje
Te im reče tužno stanje:
»Ne plačite, žene, mene,
Već plačite same sebe,
I plačite sinke vaše
Koji mene na smrt daše,

Jer će vrijeme brzo biti,
Tužno ćete govoriti:
Planine se oborite,
Pa nas žive pomorite.«
Tada Isus govoreći,
Pođe putem križ noseći.
Za njim Majka gredijaše,
Sva se suzam' oblivaše.
Prignu Isus glavu dračnu
Da ne vidi Majku plačnu.
Priteče mu tužna Mati,
Ai ' ne može njeg' poznati,
Jer nagrđen vele biše,
Nemilo ga izmučiše.
Kad ga tako ona zgleda,
Studenija bi od leda.
Padne pred njim tu cvileći,
I ovako govoreći:
»Postoj, Sinko, dušo moja,
Žalosna je Majka tvoja,
Da te vidi tvoja Majka,
Na čas ovi od rastanka.«
Isus Majku tad gledeći,
Pade k zemlji križ noseći.
Tu na zemlji Isus staše,
Već križ nosit' ne moguće.
Tad Židovi pritekoše
I Šimuna privedoše.
Daše njemu križ nositi,
A Isusa zlo voditi.
Majku s njime razdiliše
I još više rascviliše.
Tu Isusa povedoše
I na mjesto dovedoše,
Kalvarija što se zvaše,
Gdje puk skupljen vas bijaše.
Tude na križ s njim uđiše
I sve rane povrijediše:
Probodoše ruke, noge,
Zadaše mu tuge mnoge.
Ponoviše njemu rane,
Krv poteče na sve strane.
Kada Gospa blizu dođe,
Već na križu Sinka nađe.
Sva od tuge tu drhtaše,
Uz križ ruke uzdizaše:
»Primis Sinko, na križ mene
Nek' i moje lice vene,

Ti umireš dušo moja,
Što će tužna Majka tvoja?«
Isus Majku kad slušaše,
Veću muku sam imao.
Pa kad vidje gdje se muči,
Ovako je preporuči
»Evo t' Ivan, moj predragi,
Nek ti bude sinak blagi.«
Ivanu se pak obrati:
»Evo t', Ivo, moja Mati.«
Gospa Ivu cijelivaše,
Suzama se oblijevaše.
Tada Isus zavatio,
Da je žedan govorio.
Tu Židovi pritekoše,
I žući mu prinesoše.
Kad okusi, ne htje piti,
Nego Ocu govoriti:
»Svršio sam muku svoju
Primi Oče, dušu moju.«
Kada riječ tu izusti,
Prignu glavu, duh ispusti.
Kad on Ocu dušu dade,
Na svu zemlju tama pade.
Sva se zemlja trese kruto,
A Marija civili ljuto.
I grobovi raspukoše,
Mrvi iz njih izidoše.
Prestrašeni svi tu stahu:
»Sin je Božji», govorahu.
A i stotnik to videći,
On zavapi govoreći:
»Prav doista ovaj biše
I prava ga pogubiše.«
Longin s vojskom tu bijaše,
S jednim okom ne viđaše.
Premda Isus mrtav bio,
Kopljem bok mu otvorio.
Tad poteče krv i voda
Na spasenje svega naroda.
Na Longina kaplja pade,
Odmah okom zdrav ostade.
Kad Židovi sve svršiše,
Odjeću mu razdijeliše,
Pa se u grad povratiše,
Jerbo i noć blizu biše.
Tu pravedni Josip biše
I Nikodem još odviše,

Isusovi sljedbenici
I skroviti učenici
Te Pilata tad moliše,
Mrtvo tijelo isprosiše.
Kad metnuše uz križ skale,
Tad ne biše suze male.
Kad mu čavle izdirahu,
Majci srce razdirahu.
Uz križ ruke podizaše:
»Dajte mi ga», vapijaše.
Kad se mrtvo tijelo snimi,
Na krilo ga Majka primi.
Mrtva sina cijelivaše,
I ovako govoraše:
»Ajme, Sinko, to sad što je,
Da ne pukne srce moje.
Eto, tvoje lice bijelo,
Vele ti je poblijedjelo.
Oči tvoje potamnile,
Svu su svjetlost izgubile.
Tvoja usta, zatvorena,
Gorke žući napojena,
Tvoje ruke premilene,
Ljutim čavlim probodene.
I vi noge izranjene,
Bolne grudi otvorene.
O moj Sinko, rano moja,
Tužna li je Majka tvoja.«
Kad ga Gospa oplakaše,
Mirisom ga pomazaše,
Pa ga u grob položiše;
Plaća, tuge mnogo biše.
Od groba se odijeliše,
Pa sa Gospom svi civiliše,
I ti puče, sad se smili
Te sa tužnom Majkom civili,
Na koljena svoja pani,
Gospodinu tvom uzdahni:
Slava tebi, Svemogući,
Koј' nas spasi umirući.
Sine Božji, budi hvaljen
Po sve vijke vjekov'.
Amen.